

som netop Kaptajn Løve Christensen har gjort ved sin Adfærd i Sommer. Det er min Overbevisning, at der er intet, hvorved de unge Rekrutters Lyst til Soldater-tjenesten bliver undergrævet i den Grad som netop ved at se deres Befalingsmænd optræde, som om de kun havde eet for Øje, nemlig det, at faa dem straffet og straffet og atter straffet, hvis det paa nogen Maade lader sig gøre. Jeg mener ikke, at der skal tages med bløde Hænder paa Soldaterne. Det kan der nu en Gang ikke. Jeg har selv været Soldat, og der blev ikke taget med bløde Hænder paa os. Jeg stod i sin Tid ved 2den Bataillons 4de Kompagni under den bekendte Kaptajn Gandil, der ikke havde Ord for at høre til de gode Børn, og det gjorde han heller ikke; han var den haardeste Kaptajn ved Bataillon. Men hvis der spørges, om denne Befalingsmand var Aarsag til, at Interessen for Tjenesten og Kærligheden til Fædrelandet svækkedes, saa svarer jeg ubetinget: Nej, absolut ikke! Og hvorfor ikke? Fordi der var tre Ting, som vi temmelig hurtig opdagede. Den ene var, at han gjorde, hvad han kunde, for at værne om vor Sundhed saavel i som udenfor Tjenesten. Vi blev aldrig udsatte for at blive gennemblødte, naar det kunde undgaas, og paa Kasernen gjorde han under de uheldige Forhold, der var, alt, hvad han kunde, for at gøre Forholdene saa gode som muligt. For det andet saa vi, at han, uagtet han var en meget streng Officer og fordrede temmelig megen Tjeneste af os, aldrig havde til Hensigt at pine os. Det var ikke hans Hensigt at plage os, men at øve os og gøre os til flinke Soldater, og da vi opdagede det, fik vi Agtelse for Manden i Stedet for Afsky. Men et tredie, vi maaske særlig satte Pris paa, var, at han aldrig straffede uden den aller strengeste Nødvendighed. Saa vidt jeg erindrer, blev kun to Mand straffede for Militærforseelser i den Tid, jeg var i Tjenesten. Den ene fik Krumslutning, og jeg mindes endnu, at Kaptajnen, den Gang han havde afsagt Dommen, sagde til ham: Men De behøver ikke at modtage den, De kan appellere. Soldaten svarede ganske rolig med det samme: Det er der for mig ingen Grund til at gøre, for jeg ved, at jeg har ærlig fortjent den. Den samme Opfattelse havde hele Kompagniet, at han fik den Straf, han ærlig havde fortjent, og hverken mere eller mindre. Med en saadan Opfattelse kan Soldaten godt gøre sin Pligt og være glad ved den; vi var glade ved vor Kaptajn og holdt af

ham, skønt han var haard i mange Stykker, for han var retsindig og human overfor os, hvor han kunde være det. Og det er Egenskaber, jeg ønsker og haaber maa blive indført i hele Hæren. For naar det unge Mandskab kommer hjem og fortæller: Vi søgte at gøre vor Pligt efter yderste Evne, vi søgte at undgaa Straf paa alle mulige Maader, men desuagtet lykkedes det den og den Befalingsmand, som det hedder i Militærsproget, at knalde os, saa er det sikkert, at saa skal Interessen og Lysten nok svækkes hos dem, der skal ind bag efter.

Naar jeg fremhæver dette, er det ikke for at kritisere Ledelsen eller Officersstanden i Almindelighed, for jeg tror, at gennemgaaende faar vore Soldater en god Behandling, som de kan være tilfredse med. Men der er nogle enkelte Befalingsmænd, der ikke er, som de burde være, og det er disse enkelte, jeg mener skulde afklapses og have deres tilbørlige Straf. Det er muligt, at der ikke i de militære Lovparagraffer findes nogen Bestemmelse, hvorefter Kaptajn Løve Christensen — for nu at blive ved Kaptajnen i Aalborg — kan straffes, men et vil jeg i alt Fald haabe: at den Optræden, han har vist i Sommer saavel som mange Gange før, — for naar det var første Gang, kunde man sige, at det var en Fejltagelse af denne Mand, men der har været mange Tilfælde med ham, jeg ved, at naar Soldaterne skal ind, er de bange for at komme til 3die Kompagni, hvor Løve Christensen er, de ved, at der faar de ikke blot en haard Behandling, men er udsatte for at blive straffede, — at den Optræden maa foranledige, at Mandens Avancement i alt Fald foreløbig maa blive bremset — jeg kender for øvrigt ikke hans Avancementsudsigter. Forhaabentlig naar han aldrig længere end til at være Kompagnichef.

Naar jeg før bemærkede, at der i Aar skal være idømt en Mængde Straffe ved Manøvrerne, kan det sikkert nok ikke lægges en enkelt Kompagnichef til Last. Jeg er meget tilbøjelig til at tro, at det skyldes en Forseelse højere oppe fra, idet der ses vel skarpt paa Smaating. Jeg tror, Soldaten opdrages bedst, dersom han kan have den Bevidsthed: Naar jeg gør min Pligt, saa godt jeg kan, er jeg sikker paa at undgaa Straf. Staar han derimod med den Bevidsthed: Saa snart der bliver en Lejlighed, vil den og den Befalingsmand søge at knalde dig — saa taber han Interessen for Tjenesten, og jeg kan sige, at det vilde ikke være underligt, om Fædre-